

צו חי"ז שיחה א'

ע"ד הפשט א"א לומר "זאת תורת" באם ההוספה הוא רק פרט בקרבן (כבעולה מנחה וחטאת), ולכן רק בעולה ומנחה צריך לפרש שתורה אחת וכו'. ובחטאת הריבוי ד"תורה אחת" הוא להוציא מקס"ד שקרבן עולה ויורד אינו טעון שחיטה בצפון, שהרי כשהעולה ויורד בא במנחה אין בו שחיטה.

בפרשתנו נתפרשו הדינים דחמש מיני קרבנות, עולה מנחה חטאת אשם שלמים, וכהקדמה נאמר בכל אחד מהם "זאת תורת". והנה, בפשטות הפירוש "זאת תורת" הוא שפה ניתוסף פרט מסוים בדין הקרבן. אך בתורת כהנים מפרש ש"זאת תורת" פירושו "תורה אחת לכל כו" שמרבה עוד קרבן (בעולה: "תורה אחת לכל העולים שאם עלו לא ירדו". "תורת המנחה תורה אחת לכל המנחות שיהו טעונות שמן ולבונה". "תורת החטאת, תורה אחת לכל חטאות שיהא דמם טעון כיבוס", "תורת האשם, תורה אחת לכל אשמות שיהא דמם ניתן למטה", "תורת זבח השלמים, תורה אחת לכל השלמים").

והנה ברש"י ישנו תמיה שבנוגע לקרבן עולה ומנחה מפרש "זאת תורת – תורה אחת לכל כו" משא"כ בג' האחרונים - חטאת אשם ושלמים - אינו מפרש מאומה.

והביאור: על דרך הפשט אי אפשר לומר "זאת תורת" באם ההוספה הוא רק פרט בקרבן (כבעולה מנחה וחטאת), ולכן רק בעולה ומנחה צריך לפרש שתורה אחת וכו'. משא"כ בנוגע לאשם ושלמים, שבפרשתנו נתפרשו כל הדינים דקרבן אשם (דבפרשת ויקרא נאמר רק מי צריך להביא קרבן אשם, אך לא נתפרשו דיני הקרבת האשם), ועד"ז בנוגע ל"זבח השלמים" שקאי על קרבן תודה, שכל דיני התודה נאמרו בפרשתנו ולא בפרשת ויקרא.

והנה הטעם שאינו מפרש "תורה אחת" בחטאת (אף שרוב דיני החטאת נאמרו בפרשת ויקרא) הוא: בחטאת הריבוי "תורה אחת" מובן בפשטות עד שאין רש"י צריך לפרשו. והוא שקס"ד שקרבן עולה ויורד אינו טעון שחיטה בצפון, מפני ששחיטה אינו ענין עיקרי בו, שהרי כשהעולה ויורד בא במנחה אין בו שחיטה. ומובן שזהו הריבוי ד"תורה אחת" שגם קרבן עולה ויורד נשחט בצפון.

והנה, בפרשנו ניתוסף פרטים בקרבנות שכבר נאמרו - שזהו הוספה באיכות הקרבן, וישנם קרבנות חדשים - שזהו הוספה בכמות הקרבן. והנה, גשמיות נמדד בכמות, ורוחניות נמדד באיכות. וההוראה: שצריך להוסיף גם בכמות, לעשות מדברים גשמיים קרבן לה'. כולל ההוספה בקירוב בני ישראל להקב"ה, ועד שאפילו אלו שבחיצוניות נראים כפסולים ח"ו פועלים עליהם ש"לא ירדו".